

Pondělí 24.1.2022

Zase pondělí?! Probouzím se s mírnou nechutí vytáhnout paty či jen jeden prstíček z vyhřáté postele. Zvláště v těchto zimních dnech, kdy pod peřinou zahřívá můj malý jezevčík Angie, který by se nejrady celého rána tulil a je od přírody ještě větší lenoch než-li já. Často se mě snaží svými velkými psími kukadly doslova zhypnotizovat a donutit k dalšímu nicnedělání. Kdepak. Vařím si svůj oblíbený bylinkový čaj na hlasivky s chutí šalvěje a snažím se rozpomenout, co mě v tomhle pracovním týdnu čeká a nemine. Jsem trochu snílek, a tak se mi občas stává, že se zahledím ven z okna a skoro zapomenu na to, že bych už měla být v procesu divokých příprav do práce.

Utíkám na autobus s hlavou plnou myšlenek, zda jsem na něco nezapomněla. Vtom mě mile překvapí krása dnešního dne. Slunce svítí a já vnímám příjemně chladivý vánek, který mě hladí po tvářích. Nasazuji si respirátor, sluchátka do uší a cesta může začít. Vystupuji na náměstí Práce a svou rychlou chůzí na celkem vysokých botách se snažím neuklouznout na zledovatělých místech spěchajíce k nádraží. Ráda se tu procházím a pozoruji místní budovy, které mají své neobyčejné kouzlo a vzbuzují ve mně pocit klidu a občas i inspiraci k tvoření skladeb. Tak ráda bych si zašla na ranní kávu a snídaňové menu do kavárny Továrny a sedla si na své oblíbené místo u okna, ale dnes bohužel není čas ani příležitost.

Cestuji do Kroměříže a postupně se připravuji na své dnešní žáky. Promýšlím možná zadání nových skladeb a už se těším na naše dnešní setkání. První výuka mi odpadá, a tak usedám ke klavíru a projíždím nové noty, které jsem si pro své žáčky připravila. Pracovní doba utíká velmi rychle a ve všech hodinách panuje dobrá nálada. Je skvělé, jak je každé dítě jiné, hlavně individualita totiž dělá mou práci zajímavou. Každý z nás má jiný hlas, charakter, náladu a hlavně i fyziologické možnosti využití hlasu. Hrozně mě baví objevovat jejich možnosti a hledat hranice, které společnými silami zvládneme posouvat dál a dál. S pomalu blížící se únavou, která na mě doléhá po odučení poslední vyučovací hodiny sklízím noty a dávám třídu do pořádku. Je před sedmou a už se chystám na cestu domů.

Večerní procházky Zlínem mám moc ráda, město ve večerních barvách svítících lamp je opravdu kouzelné. Ve sluchátkách mi zní oblíbená píseň od Mňága a Zďorpa, kde se zpívá o teplých letních nocích a malinko na mě dýchne kouzlo horkých večerů, které jsou ještě v daleké budoucnosti. Vždy utíkám z nádraží směrem k náměstí Práce a snažím se co nejrychleji oběhnout bezdomovce, kteří mě v podnapilém stavu často ani nezaregistrují, ale občas něco pokřiknou mým směrem. Při pohledu na osvětlenou ulici k 21. budově se mi vždy zatají dech, je to nádhera.

Úterý 25.1.2022

Další mrazivé ráno, že by ani psa nevyhnal. Pomalu otvírám jedno oko a zjišťuji, že je ještě stále tma, ale hodiny tomu bohužel neodpovídají. Vzhůru do práce. Rychle provedu moji každodenní ranní rutinu a už se těším na svou kávu, která mě vždy dokonale naladí na celý den a hlavně postaví na nohy.

Zapínám pracovní počítač a připojuji se na pololetní klasifikační radu, kterou máme od devíti hodin. Poslechnu si příjemná slova paní ředitelky a pololetní zhodnocení všech oddělení naší ZUŠ. Jelikož se porada protáhla, ke konci už ji poslouchám jedním uchem, protože už se musím začít chystat do druhé práce. Dnes vyučuji ve Fryštáku, a proto si ještě před odjezdem pročítám třídní knihy dnešních dětí, abych věděla, kde začít a navázat s další výukou. Venku je šedivo a malinko chumelí, ale mám celkem dobrou náladu.

Svou kávu jsem doma bohužel nestihla, takže už se mi v hlavě potulují myšlenky na to, jak a kde bych si ji mohla obstarat. Vystupuji na Vysoké mezi a všímám si lehce zastrčené kavárny Caffè Zone, která mě ihned upoutala oním velkým nápisem KAFE. Jsem zachráněna a mé děti od protivné učitelky taktéž. Beru si cappuccino s sebou a povídám si s milou paní za pokladnou, která mi dává rady ohledně zrnkové kávy. Ještě mám dvacet minut, než mi přijede autobus. Rozhlížím se tedy po okolí a jen tak si pobrukuji melodii písně Pstruh od Franze Schuberta, kterou dnes budu zpívat s jednou pokročilejší žákyní. Je to veselá píseň a vždy mi vykouzlí úsměv na rtech. Jedu směrem k Fryštáku a pozoruji oknem bílou mlhu, která pokrývá celou krajinu. Je to krásné, bílý opar vznášející se nad přehradou v Kostelci vytváří neobyčejný pohled na tohle místo a dodává mu úplně nový nádech. Ještě mě čeká krátká procházka na naši pobočku a můžu začít s výukou.

Hodiny probíhají bez problémů. Kontroluji si vše ohledně uzavření pololetní klasifikace a s dobrým pocitem zavírám počítač. Můžu se pomalu přesunout domů. Nasazuji sluchátka a vydávám se opět směrem k zastávce. Vystupuji na Dlouhé a jelikož mám chvíli času, procházím Zlatým jablkem a snažím se nenechat zlákat voláním výkladů obchodů s oblečením, abych rozhazovala další peníze. Usedám tedy raději do Salaterie a vybírám si něco dobrého k večeři. Dnes to vyhrává zeleninová polévka, kterou zde mají vždy naprosto delikátní.

Poté se přesouvám na zastávku a vydávám trolejbusem směrem k domovu, kde už na mě čeká můj milovaný jezevčík Angie a naše společná večerní pohoda u televize, čtení knihy od mé oblíbené autorky Barbary Erskinové a příjemné povídání s rodinou o zážitcích z celého dne.

Středa 26.1.2022

Opřená u okna s horkým čajem sleduji dění venku a marně se snažím objevit alespoň malý náznak slunečních paprsků. Jak já už se těším na jarní dny plné slunce, květů a všeho zeleného.

Je středa a já opět cestuji do Kroměříže, takže mě čeká dlouhý den. Postupně zjišťuji, že je spousta žáků nemocných či v karanténě, což mě moc netěší. Oblékám si kabát a utíkám na autobus, kterým se nechávám dovést opět na náměstí Práce. Během cesty se nechávám unášet krásnými výhledy na Štípu a Kostelec. Nejradši mám chvíli, kdy autobus přejíždí od Lešné úzkou cestou do Kostelce. Celá Štípa je tam jako na dlani.

Vystupuji a snažím se rychlejším krokem přesunout k nádraží, protože měl autobus mírné zpoždění. Je typické sychravé počasí a zima mi prostupuje až do morků kostí. Opět si dopřávám krásný pohled na budovy v areálu Svit, kterým pravidelně chodím k nádraží a znějící hudba v mých uších tomu dodává úplně jiné grády. Klidně bych se tudy procházela celé odpoledne a navštěvovala podnik za podnikem a užívala si unikátní zlínskou architekturu.

Už ale sedím v autobuse a opět cestuji směr Kroměříž, ještě se malinko pozastavím nad výhledem ke Kostelecké přehradě a pak už utíkám při poslechu hudby hluboko do svých myšlenek. V Kroměříži se procházím městem a zahlédnu vystavené petrklíče v místním květinářství. Napadne mě tedy jeden z nich adoptovat a dát mu nový domov u nás ve Štípi. Ještě se zastavuji na lehčí oběd, spíše svačinu, v pekařství a už spěchám do práce.

Opět zjišťuji, že mi postupně všechny děti onemocněly, případně jsou v karanténě. Alespoň mám ale čas na chvíli usednout ke psaní Živé kroniky.

Nakonec jsem odučila dvě hodiny online, ale musím podotknout, že to byl boj a už nikdo z nás nechce nastoupit dobrovolně na distanční výuku zpěvu. Po dvou hodinách zkresleného zvuku mě i rozbolela hlava. Poté konečně přišla žačka na klasickou hodinu, takže jsem si užívala přirozeného znění jejího hlasu a využívala svého dobrého naladění na výuku.

Pak jsem si ještě užila krátkou procházku po náměstí v Kroměříži a uličkami se vydala k zastávce. Ve Zlíně jsem měla možnost vystoupit rovnou na náměstí Práce, takže jsem dnes nemusela absolvovat svůj sprintovací maratón z nádraží, abych stihla trolejbus domů. Opět ještě krátký pohled směrem k osvětlené 21. budově a poté už jen večerní výhledy z trolejbusu, který směřoval zase do vesnických částí a vezl mě domů.

Čtvrtek 27.1.2022

Čtvrteční den začal velmi příjemně. Zahájila jsem jej lahodnou snídaní v podobě míchaných vajíček se zeleninou a zeleným čajem z Oxalisu, který jsem si nedávno koupila ve Zlatém jablku. Cítila jsem se plná sil, připravená k dalším pracovním výkonům. Všechny individuální hodiny zpěvu mi během dopoledne začaly postupně odpadávat jako by se všichni najednou domluvili, že budou nemocní. Co se dá dělat, taková je teď doba. Mohla jsem se tedy těšit jen na hudebně-pohybovou výchovu s dětmi z fryštácké školky a na pěvecký sbor naší ZUŠ Morava. Dopolední přípravy jsem si užívala a pro své mateřinky jsem si nachystala všechny složky k vlastní výrobě hudebního nástroje, dnes to bylo ukulele vyřezané z tvrdých krabicových papírů a struny z obyčejných gumiček navlečených na víčka od zavařovaček. Zní to to možná malinko banálně, ale děti budou nadšené, a hlavně si budou něco moci odnést z hodiny domů.

Po cestě do práce jsem se chtěla zastavit ve velmi příjemné kavárně Food Factory pro flat white. Prostor je malinko ukryt u podchodu naproti pobočce DSZO, ale bohužel jsem neměla to štěstí a bylo zavřeno. Musela jsem tedy zahnat jak se říká mlsnou slinu a smířit se s realitou. Cestou autobusem směr Fryšták jsem si opět obdivovala krajinu. V cíli jsem si opět dala svou obvyklou zdravotní procházku k naší budově a už si připravovala třídu na mateřinky. Na zem jsem nalepila barevnou lepící páskou dvě trasy pro dechovou hru, ve které děti foukají skrze slámky do lehkého míčku a snaží se jej dostat co nejrychleji do cíle. V záloze mám také podklady pro novou píseň s tanečkem.

Pak jsem si pro děti zašla do mateřské školy a odvedla si je k nám. Hodinu jsme si velmi užili a děti měly viditelnou radost z výroby vlastního ukulele a také dalších činností. Pak jsem je postupně pooblékala a rodiče si je vyzvedli a odvedli domů.

Poté jsem si nakopírovala nějaké noty do pěveckého sboru a vydala se směrem k místní základní škole, kde se pravidelně setkáváme. Bohužel k mému nemilému překvapení z našeho sboru zbyli jen tři členové. Naučili jsme se tedy i v tomhle menším počtu novou píseň od Bohuslava Martinů Rozmarýn pro dva hlasy a další část hodiny věnovali opakováním skladeb z předchozích hodin.

Pak jsme se rozloučili a každý z nás se vydal svou cestou. Doma mě čekala vydatná večeře v podobě bramborových placek, které byly opravdu povedené a za to vděčím své sestře a mámě. Pak už jsem si užívala večerní pohody a sledovala seriály na Netflixu.

Pátek 28.1.2022

Pátek je můj oblíbený pracovní den, protože už pomalu začínám cítit v kostech blížící se víkend a také začínám o něco později než v předchozích dnech. Ještě se chvíli válím a poté připravuji chutnou snídaní, vypiji si kávu a poklidně se připravuji na výuku.

Opět vyhlížím z okna alespoň malé náznaky slunečních paprsků a tepla, ale bohužel neúspěšně. Dokonce i jezevčík Angie doufal v teplejší počasí a během chvíle, kdy okusil ve dveřích chladný vzduch na svém čumáku se otočil a snažil se vecpat zpět domů.

Dnes jsem zkusila lehké kouřové líčení z nových očních stínů, které jsem si koupila v minulém týdnu v DM a snažila se vypadat trochu k světu, když už musím do města mezi lidi.

Během dne jsem se domluvila s přáteli, že bychom mohli večer po práci někam zajít na chvíli sednout a možná i otestovat nějaký nový zlínský podnik. S velkým nadšením se nám podařilo domluvit a už jsem se mohla celou páteční pracovní dobu pomalu těšit na naše večerní setkání.

Na Facebooku jsem objevila událost v Baru 1931, kde jsem si všimla koncertu známého umělce, se kterým už jsem měla jednou možnost si zazpívat a jeho hraní i zpěv se mi velmi líbil. Navrhla jsem tedy, že bychom tento podnik mohli zajít otestovat. Živě tu hrál Jan Majkus, který jen za pomoci kytary a svého zpěvu dokáže vytvořit velmi příjemnou atmosféru.

Po práci jsme se ještě chvíli potloukaly se sestrou po obchodech ve Zlatém jablku, kde jsme se dokonce i nechaly lákat ke koupi nových knih z Luxoru. Objevila jsem totiž novou knihu své oblíbené autorky Barbary Erskinové a věděla jsem, že ji musím mít.

Pak jsme si užili procházku po večerním náměstí přes park Komenského až k Obchodnímu domu, kde jsme usedli k jednomu ze stolů a s nadšením vyčkávali na koncert. Postupně jsme ochutnávali různé drinky a vzájemně vyhodnocovali, který nám chutná nejvíce. Nakonec jsme uznali, že nejvíce nás asi upoutala Jednadvacítka v oblacích. Příchuť zázvorového piva doslova hladila na jazyku a cukrová vata na špejli představující mraky vytvořila i na pohled velmi zajímavý zážitek.

Byl to opravdu příjemný večer a po krátkém rozhovoru s hudebníkem jsem měla příležitost si s ním opět zazpívat svou oblíbenou píseň Falling Slowly. Chvíli mne musel přemlouvat, protože jsem si nebyla jistá, zda si vzpomenu na druhý hlas, ale nakonec jsem se odhodlala a předstoupila před publikum. Vše dopadlo dobře a byl to skvělý zážitek.

Musím vyzdvihnout příjemnou obsluhu a opravdu kvalitní občerstvení a drinky v Baru 1931, který je i na pohled velmi krásným místem. Určitě se sem ještě někdy podívám a všem vřele doporučuji tento podnik navštívit.

Sobota 29.1.2022

V sobotu ráno jsem si dopřála chvíli lenošení a válela se v posteli až skoro do desíti. Venku už začínal foukat silný vítr, takže se mi vůbec nechtělo ven. Malinko mě mrzelo, že počasí nepřeje nějaké té procházce po mé domovině, protože velmi ráda obdivuji krásy naší přírody. Když se řekne Zlín, každý si vybaví hlavně městskou část s architekturou a parky, ale určitě stojí za zmínku i ty vesnické méně známé části Zlína, jako je například Štípa. Ať se tu vydáte kamkoliv, vždy objevíte nějaké místo, které ve vás vyvolá pocit klidu a dokonalého spojení s přírodou. Místo, kde načerpáte energii.

Dnešní den ale strávím v klidu domova a pustím se do domácích prací a úklidu celého bytu. Během úklidu poslouchám celkem nahlas svou oblíbenou hudbu, u které se zvládám i lehce pohupovat do rytmu a užívám si klidu a pohody dnešního dne.

Pak jsem uvařila oběd, kuřecí čínu se zeleninou a rýží a také kulajdu, která byla opravdu výtečná. Po obědě jsme si s rodinou vypili společně kávu a relaxovali u televize. Klasická sobotní idylka.

Sobotní večer jsem taktéž strávila v klidnějším duchu, kdy jsem se pustila do pečení tvarohových šátečků z listového těsta a pak se potulila s jezevčíkem pod dekou u televize.

Neděle 30.1.2022

V brzkých ranních hodinách mě probudil silný vítr narážející do našich stěn domu a poté už jsem nevládla usnout. Byl opravdu silný a u nás na kopci jsme si připadali jako na větrné hůrce.

Ještě chvíli jsem se válela a přemýšlela, jak dnešní den strávím, když opět počasí nepřeje žádnému venkovnímu vyžití. Posnídala jsem včera upečené tvarohové šátečky a vychutnávala si každý doušek

svého bylinkového čaje při pohledu z okna. Bylo až neuvěřitelné, jakou měl vítr sílu a jak se v jeho moci pohybovaly elektrické dráty a stromy. Pak jsem se na chvíli začetla do knihy Krok do jiného času, kterou mám rozečtenou už od Silvestrovského dne.

Po rodinném nedělním obědě jsem ještě chvíli uklízela a pustila se do třídění not, kterých už mám opravdu požehnaně. To mi zabralo dobré dvě hodiny. Pak už jsem usedla k dopsání třídních knih, které jsem nestihla zaznamenat během pracovního týdne a ještě chvíli odpočívala u Harryho Pottera, na kterého jsem se jako fanoušek velmi těšila. Postupně jsem si již připravovala a promýšlela věci na další pracovní týden a ještě si dala relaxační vanu, která mě krásně naladila a zklidnila na večerní usínání, abych měla spoustu sil na další den.

Otázky pro Živou kroniku

Kde jste tento týden byla? Co jste navštívila?

Navštívila jsem spoustu krásných zlínských kaváren a podniků, pracovně si zajela do Kroměříže, Fryštáku a užívala si krásných výhledů během cest našimi autobusy a trolejbusy. V pátek jsem navštívila i Bar 1931, ve kterém jsem byla poprvé a určitě nezůstanu jen u jedné návštěvy. Počasí bohužel zrovna nepřálo procházkám, které mám tak ráda, ale v blízké době bych se opět ráda někam vydala.

Co Vám během tohoto týdne utkvělo v hlavě?

V hlavě mi určitě utkvěl páteční koncert v Baru 1931, kde jsem si se skvělým hudebníkem Janem Majkusem mohla zazpívat Falling Slowly, svou oblíbenou píseň a užít si velmi příjemné chvíle s přáteli v krásném podniku se skvělou atmosférou. Takové večery bych si přála zažívat častěji!

Co Vám udělalo tento týden radost?

Radost mi v udělala spousta věcí, začít můžu u obyčejných šálků kávy, které jsem si během týden dala v místních kavárnách, ale jsou to také úsměvy a radost mých žáků či blízkých, krásné výhledy na naši krajinu a město, poslech hudby, která se dokázala dotknout mých emocí, až po koupi nové knihy mé oblíbené autorky Barbary Erskinové v knihkupectví Luxor. Každý den je radost.

Prožila jste v souvislosti s městem nějaký intenzivní zážitek?

Intenzivní zážitek mám opět spojený s pátečním večerem, kdy jsme společně s přáteli užívali živé hudby a ochutnali jeden výborný drink Jednadvacítka v oblacích, dokonce s cukrovými oblaky z vaty. Chuť drinku byla dotažena k dokonalosti zázvorovým pivem. Intenzivním zážitkem bylo samozřejmě i setkání s Janem Majkusem, kterého už jsem zmiňovala dříve.

Objevila jste tento týden nějaké nové místo (místa) ve Zlíně?

Objevila jsem skvělou kavárnu Caffè Zone v ulici Partyzánská kousek od zastávky Vysoká mez, kde jsem si vzala cappuccino s sebou, abych neumrzla při dvacetiminutovém čekání na autobus do Fryštáku a zkrátila si dlouhou chvíli povídáním s milou paní za pokladnou o kávových zrnech a počasí.

Proč je Zlín skvělé místo?

Protože v si v něm každý z nás najde to své. Na své si zde přijdou kulturní nadšenci, sportovci, workoholici, shopaholici, umělci, volnomyšlenkáři, baviči, studenti... Nákupní centra, kulturní akce a památky, kavárny a restaurace s chutným jídlem, sportovní centra, antikvariáty plné skvostů, procházky městskými parky a neustálé objevování nových míst a koutů našeho města. A pokud

budete potřebovat na chvíli vypadnout od lidí a každodenního spěchu, můžete se vydat třeba na hrad Lukov, jen tak do lesa nebo se projít po cyklostezce, která vede ze Zlína až do Štípy a Lukova.

Doplňte: Město Zlín je...

Domov. Více slov netřeba.

Kde vidíte město Zlín za 10 let? Jak bude vypadat?

Vidím ho jako moderní město plné příležitostí, architektonických skvostů, krásných parků a také jako město podporující kulturu a vzdělání mladých lidí. Pokud bude město alespoň stejně tak krásné jako je nyní, budu se sem vždy ráda vracet.

Zlín je město perspektivní a rychle se rozvíjí, co by jeho rozvoj podle Vás mohlo ještě podpořit?

Určitě bych se zaměřila na opravu některých městských nevzhledných míst jako je například autobusové a vlakové nádraží. Protože kdokoliv přijede na výlet či jinou příležitost do našeho města, nádraží je v podstatě to první, co vidí a první pohled je vždy ten nejdůležitější.

Co byste rozhodně ukázal/a někomu, kdo přijede do Zlína úplně poprvé a vůbec to tady nezná?

Vzala bych ho určitě na nějakou kulturní akci do Kongresového centra, na snídaňové menu do Kavárny Továrny a na procházku areálem Svitů. Poté bychom si popovídali v parku Komenského a vydali se společně na prohlídku památníku Tomáše Bati. A nakonec někam blíže přírodě, třeba na hrad Lukov, k Majáku nebo na Lešnou.